

Christian W. Schenk

POETICA SEDECIM

LIMES
2020

RENAȘTERE	5
NU TE-NTRISTA	6
UN PRIETEN LA LORELEY	7
GENETICE IMAGINI.....	8
PE-UN DRUM TOMNATIC.....	9
NEÎNCREZĂTOARE VREMURI.....	10
RES EXTENSA.....	11
BALANS	13
TESTAMENT NEÎMPLINIT	14
PASTEL CU ÎNGER CĂZUT	15
CARPE DIEM.....	17
RĂZBUNAREA STRĂBUNILOR	18
DE LUME OBOSIT	19
DUPĂ TESTAMENT POTOPUL.....	20
CÂND ZIUA	21
TRIBURILE NOASTRE	22
DUPĂ GILGAMES ȘI GAIA	24
FUGA.....	26
TEODORA DIN BIZANȚ.....	27
TOAMNA CORBII	28
HAI FRĂȚIOARE	29
DAR NU MAI ȘTIU NIMIC.....	30
PRIETENII	31
SPRE CARTAGENA	32
COLIVIA LUNTREI DE PE STYX.....	33
PE CALDARÂMUL SUNETELOR RARE	34
APUSUL SE AȘTERNE	35
ÎNCERC SĂ MĂ ASCUND	36
ALT PEGAS.....	37
LA EMINESCU.....	38
OMAGIU.....	39
O, DOAMNE!	40
CATRINEL	41
CU MINE SPRE COLHIDA	42
EU SFÂRȘESC SCOICĂ PE TINE.....	43
SUFLET OBOSIT	44
AȘTEPTAT DE INOCENȚĂ.....	45

SUFOCAT ÎN MODĂ.....	46
ÎMPLINIRI UITATE.....	47
ÎN MINE TOAMNA.....	48
GUST SĂRAT.....	49
REFACERE.....	50
TĂCEREA SE TREZEȘTE	51
ÎNCLINĂ-TE.....	52
ACEL CE E	53
PĂCATUL FLORILOR DIN GLASTRĂ	54
CRUCEA LA POARTĂ.....	56
UN VERS CU ȘAPTE NOTE.....	57
STRÂNS ÎNTRE GENE	58
NIMIC NU E CUM PARE	59
CATREN IMPERFECT, VOUĂ!	60
ȘI CARTEA MI-E GRĂDINĂ	61
FIUL.....	62
ARS POETICA	63
SĂRAC POET.....	64
FIUL RĂTĂCITOR.....	65
CÂND VALURILE... ..	66
COLOANA VERTEBRALĂ	67
PARALIZIE.....	68
IN VITRO.....	69
URBE URBANĂ	70
MUSAFIRUL.....	71
CEASUL UMBREI.....	72
SUSPICIUNE.....	73
O CRĂPĂTURĂ.....	74
MARATON	75
TU EȘTI TU.....	76
CÂND ȚI-E STRĂINĂ CASA.....	77
MIEZ ȘI COAJĂ.....	78
ÎNCHIPUITE RITMURI	81
POTICNIRE.....	82
ANONIMUL	83
ȘI MÂINE	85
MORMINTELE VORBESC.....	87
O DOAMNE, ȘI ZIDEȘTI!.....	88
CUVINTE DESPICATE	90
VITA BREVIS	91

CURCUBEU	93
CARTEA NESCRISĂ	94
CELE NESCRISE	95
TU MĂ PETRECI	96
O ELEGIE	97
ELEGIA LARVEI ADORMITE	110
CHRISTIANI LEGATUM EST SCRIPTOR	113
SPRE MORMÂNT	114
DE MÂNĂ CU THEMIS	115
PRIVIGHETOAREA	117
LA ICOANĂ	118
SINE FINE DOLORUM	119
UN VIS	120
PRIETENI ÎMI SUNT TOȚI	121
LA PIEIRE	122
ORELE STĂTEAU ALENE	123
AMICITIA VINCIT HORAS	124
EPITAF INCANTAT	125
O AMĂGIRE	126
LORELEI	127
DE DINCOLO	129
ȘI E ÎNGHESUIALĂ MARE	130
CA VOI?	132
MAREA DE FOC A UNELTIRII	133
AȘA CRED EU	135
RĂMÂI CU BINE	136
CAPRICIU	137
CRANIUL	138
UMBRA MEA	139
SPRE FINAL	140
CU OCHI CIUDAȚI ALBAȘTRI	142
 CÂTEVA REPERE CRITICE	 143

Cu sufletu-mi grădină te conduc,
Afrodită,-a lui Uranus fiică,
Pe drumurile care duc
Spre-ncrucișările care despică
Amurgul serilor de ziua-n care
Timpul rămâne numai o mișcare.

Legendele bătrâne-nmuguresc
Pe straturile sufletului meu
Și eu aștept din nou să făuresc,
Într-un cuprins de curcubeu,
Iubirea ultimei speranțe,
Fără săgeți și doleanțe.

Deci a venit și m-am supus
Acelui Mare și nespus
Divin oracol covârșit:

Renașterea e un sfârșit!

NU TE-NTRISTA

Totul ți s-a părut un vis,
Poate-o legendă, cine știe?,
Și multe versuri tu ai scris
Pe pagini albe de hârtie.

O țară ca în basme, spui,
Acum, la despărțire,
Și văd cum azi te indispui
În gânduri și-n simțire.

Dar n-a fost vis unde ai fost,
Pădurea te-a iubit
Și frunzele un adăpost
Ți-au dat, și ai zâmbit.

Nu te-ntrista, grădina-i goală,
Dar plină e când te așteaptă
Și, de o uiți, ea se răscoală,
Spunându-ți poezii în șoaptă.

Așa-s poeții, văd în floare,
Ca Rilke, întreg paradisul;
Când peste câmp bate o boare
Scoți deîndată manuscrisul.

Cât de frumos e dacă-n piatră
Vezi lumi întregi, statui depline,
Nepuse încă laolaltă –
Un univers doar pentru tine!

UN PRIETEN LA LORELEY

O dedicație

Odată te-a chemat în vis,
Pe când la masa ta scriai
Povestea veche-a lui Narcis,
Frumoasa blondă, Loreley.

O stâncă doar, ce ți-a părut
A fi o fermecată zână,
Ademenit fiind de-un sărut
Să-ți fie veșnică stăpână.

Tu n-ai crezut că zâna doar
Te amăgește cu un cânt,
La poalele lui Sankt Goar
Să-ți facă-n valuri un mormânt.

Nu vezi cum Rinul te momeste,
Vârtejurile te doresc,
Fluviul spre stâncă se mărește,
Dorințele însă îți cresc.

Te-ai dus fără să scrii poemul
Cel început acasă încă;
Ți-am povestit întreg blestemul
Că Loreley e doar o stâncă!

GENETICE IMAGINI

M-am trezit odată dintr-un vis;
Eram pe-un câmp cu Dionysos
Care dormea lângă Menade
După o noapte petrecută
La poale de Olimp, scrutați de Eos.

Dar n-a fost vis; o căprioară
Fugi de armele lui Ares,
Iar eu simții reproșul Herei
Și-al Moriei destin grecesc.

M-am dus pe mare,-n valuri negre,
Și pe uscat m-am dus pân' am ajuns
În Bacharach pe Rin unde se spune
Că Loreley scufundă-n valuri
Corăbii și corăbieri.

Și totuși vis a fost, dorință,
În valuri înecate doruri
Copilărești, nepovestite
Și neștiute nici de somn.

Poetice balade care
Genetic mi-au străpuns adâncul
Neprihănitelor imagini
Visate de străbunii barzi!

PE-UN DRUM TOMNATIC

Un clopot sună-n depărtare,
E-un sat la margine de crâng,
Și clopotele tot mai tare
A serii beznă o străpung.

Mă-ntreb cuprins de îndoială,
Oare cărarea, la răscruce,
Atâția ani fiindu-mi loială,
Cât timp mă va mai conduce?

Și clopotele-n depărtare
Mai bat încet, tot mai încet;
Acuma bat o deșteptare
Iar pentru mine un regret.

NEÎNCREZĂTOARE VREMURI

În furtuni se-neacă pasul
Ce străbate parcul gol,
Grea e seara, greu popasul
Peste frunze și nămol.

Furiile se îneacă
În tomnaticile ploi
Care vin să se întreacă
Cu pârâul din zăvoi.

Neagra pădure se scufundă
În amintiri de mult plecate
Spre o poveste muribundă,
Spre răni deja de mult uitate.

Mă-ntreb sfios, ne-ncrezător,
Parcă visând un vis umil,
De-am fost și eu un călător
Pe aripi albe de copil.

Fulgii negri de zăpadă,
Pe întinsuri reci și sumbre,
Răscolesc trecute umbre
Pe-a istoriei arcadă.

Mulți trecut-au în tăcere
Pe sub bolțile-arcuite
De istorii drămuite
Și păzite de acere.

Mulți poeți se perindară
Pe întinsuri sumbre, reci,
Toți, sumerieni și greci,
Lăsând urma legendară.

Apollo-și întinse lira
Binecuvântând poezii,
Artele și interpreții,
Binecuvântând satira.

An de an vremea meschină
A sfărmat de mult arcada
Străjuită de Monada
Res extensa în ruină.

Epigonii vin călare
Pe un Pegas înhămat
Cu prezentul vătămat
De orgolii-nșelătoare.

O, sărman poet, deznoadă,
Dacă poți, țesuturi sumbre
Din ruinele de umbre
Viscolite de zăpadă.

Viitorul e-un resort
Ce aruncă timpul mort
În vârtoarea-nșelătoare
Unei vieți întâmplătoare.

Când luna raza și-o-ntețește
Pe aripile lui Pegas,
Noaptea-și prelinge nebunia
Făcându-și mendrele pe colțuri
De stânci și frunze rătăcite.

Turma lui Pan visează iarba
Câmpiilor verzi-ale lui Hermes
Pe când Olimpul zace-n toamna
Moirei cea aducătoare de Veșnicie
Și speranța zilei de mâine și de veci.

Potecile încrucișate
Urmează liniștea speranței
Furtunii ce n-o să mai vină
Cu prăbușirea în Tartaros.

Când zorile poveștilor trecute
Revin pe muntele izbăvitoarelor dureri,
Cu sângele prelins din răni bătute
Pe cruci de lemn sub calde adieri
De alizeu, atunci se naște iar și iar
Credința, care moare în amurg,
Când înspre noapte visele se scurg.

E un balans perpetuu între rău și bine,
O frunză ce-nverzește și se ține,
Din zori de ziuă până în amurg,
Cerșind iubirea unui demiurg
Ce mâna lui cu-a noastre vrea să-mbine.

Zilele zbor pe aripile unei păsări negre,
Umbra trecutului se-tinde peste lume
Ștearsă pe-alocuri de atâta vreme,
Cuprinsă-n pagini galbene, postume.

În haos Eros adormise lăsând pe Aiolos să bată
Cu vânturile lui pe Gaia, muma pământului.

Titanii i-au rămas în pântec căci Uranus,
Rămas în ceruri, s-a rătăcind vrând să străbată
Lumea lui Eros Adormitul.

Pe fruntea cerului se-ntinse o umbră fără de sfârșit.

Sarea pământului,
Lumina lumii, trezite din adâncul somn,
Veniră-ntr-un târziu pe-un munte
Înveșmântând un simplu Om
Cu-ncălțăminteă prăfuită
Și-un antereu rupt pe alocuri;

Dar fruntea lui era-ndreptată spre cer
De unde Tatăl îl trimise în haosul și în furtuna
Dezlănțuite peste noi.

N-am înțeles ce-a vrut să spună,
N-am înțeles de ce-a venit;
I-am pus pe creștet o cunună
De spini și-apoi l-am răstignit!